

H. BALÁZS JÓZSEF

Tíz élet története

– Anyu! Miért nevet rajtunk a bácsi? – kérdezte a nagycsoportosom, miközben a reggeli buszra vártunk hatan: a kosárlabdázó gimnazistám, a nyolcadikos ballagásukra készülő könyvmoly-ikerlányaim, a negyedikes focistapalántám, a folyton kíváncsiskodó óvodásom és én.

– Jó kedve van – felelt helyettem az NBA-mániás. Ráhagytam. Majd délután elmesélem nekik: ha az a bácsi nem lett volna, ők sem lennének ennyien.

Ha a tegnapot nem számítjuk, a „bácsit” tíz éve nem láttam. Már ötven felett jár, de ahogy mondta, ő nem öszül, hanem a jóisten személyesen melírozza. Vidám szerete az Úristennek, az biztos. Tizenöt éve találkoztunk először, a mai langalétánkat toltuk babakocsiban a buszpályaudvaron a párommal. Fél óránk volt még az apósomékhöz induló buszig, ő pedig négy gyermekével indult kirándulni. Óvodás lányai épp összevesztek egy képeskönyvön, a nyolc év körüli nagyfia pedig olvasott a kétéves öccsének, hogy nyugton maradjon.

A férjem kérdezett tőle valamit, megjegyezve, nem lehet könnyű ennyi gyerekkel. Kiderült, hogy van egy ötödik is, csak a felesége otthon maradt az 5350 grammos újszülöttel. Nem volt könnyű szülés, jár neki a pihenés.

A kérdésre adott válaszból életfilozófiai kiképzés lett. A férfi elmondta, eleve ötöt terveztek, „mert a négy kevés, a hat meg sok, különben is az a rendes sportújságíró, aki a gyerekeiből az ötkarikát ki tudja rakni”. Mi csak háromban gondolkodtunk akkoriban, de a csöppünk úgyis aludt a kocsiban, úgyhogy meghallgattuk az ingyenelőadást, ami a páromat is lebilincselte.

Elbeszélőnk kezdő újságíró korában két hétvégi focimeccs tudósítása között megismerkedett egy könyvtáros lánnyal, aki a világ huszonnégy országába levelezett angolul. A világútlevél akkor még újdonság volt, a lányzót a svéd levelező partnernője meghívta szilveszterezni Stockholmba, ő pedig a hazatérte után interjút készített vele a megyei napilapba. A cikk után egyre többször találkoztak, másfél év múlva összeházasodtak. Az ő szavainak hatására döntöttük el, ha a dolgok úgy alakulnak, mi sem állunk meg háromnál. Úgy alakultak... Van igazság abban, ha az Úr bá-

ránykát ad, ad hozzá legelőt is. Nekünk adott. A férjem nyomdai előkészítő cégében tudok otthonról is dolgozni, van házunk, autónk, boldogságunk, mi kell még? Később többször találkoztunk ezzel az úrral, utoljára (a tegnapot nem számítva) már friss nagycsaládosként. Olyankor perse mesélt a logisztikai rémálmokról is, továbbá a tizenkét literes fazekak gyors kiürüléséről, és a „mi a fenét főzzünk ma?” napi problémáiról, de mi ezzel együtt vállaltuk, hogy követjük. Nem tettünk rossz lóra. Unatkozánk az öt különböző érdeklődésű gyermekünk nélkül. Mert az ikerlányok is csak látszatra egyformák. Más típusú könyveket olvasnak, különbözik a fiúideáljuk, és az egyik karatézik, a másik röplabdázik. De így van ez jól.

Tegnap bevásárlás közben találkoztam családfilozófiai ötletadónkkal. Büszke vagyok magamra, mert jó tíz év után ő ismert meg, tehát nem sokat változtam huszonzét és harminchét között. Arra gondolni sem akarok, hogy dehogynem, csak az ő arcmemóriája tökéletes. Váltottunk pár szót a hipermarket eladóterében, megjegyezte, megnézne minket a buszmegállóban.

Most lát. És jót nevet, milyen hatással volt ránk tizenöt évvel ezelőtt. Ők azóta máshol élnek, és náluk már a legkisebb is középiskolás. De nem tagadta meg régi önmagát, amikor elmondta, négy egész ötnél még egyik ivadéka sem hozott haza rosszabb bizonyítványt, „fura is lenne, ha újságíró és könyvtáros közös gyermekei analfabéták lennének”. A mieink sem azok. Szerintem pedig az a fura, ha nincs az a buszpályaudvari találkozás, Magyarország szegényebb lenne két tehetséges gyermekkel, mert mi megállunk háromnál. S ha nincs ilyen életfilozófiája annak a férfinak, akkor még többel. A két család tíz értékes élettel gazdagodott, gazdagítva a hazát is. Sok ilyen kellene, azt hiszem.

Ha ma este mind a heten összesereglnék, elmesélem csemetémnek, miért nevetett rajtunk a bácsi. De előbb elviszem a busszal a kis kíváncsit a nagycsoportba.